

Ga
gran angular

SIS CORS
A L'ALTRA BANDA
DEL MIRALL

Josep Samperé

**SIS CORS
A L'ALTRA BANDA
DEL MIRALL**

JOSEP SAMPERE

Primera edició: març de 2015

Edició: Dolors Ortiz i Perpinyà

Il·lustració de la coberta: Marc González Rossell

Disseny de la coberta: Estudi SM

Realització de la coberta: Jordi Salvany Duran

© 2015, Josep Sampere i Martí

© 2015, Editorial Cruïlla

Nàpols, 249 - 08013 Barcelona

editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-3768-3

DL: B-790-2015

Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

*A la Núria, per no haver desaparegut mai
i perquè mai no desaparegui*

EL MAG va arribar a l'institut un dimarts al matí, en un cotxe negre amb els vidres fumats. Duia encesos els fars llargs i grocs. Com que feia boirina i circulava a poc a poc, l'Abel Llamas va pensar per un moment que veia acostar-se una pantera negra amb els ulls mig aclucats i llampegants.

L'Abel, aprensiu de mena, tenia sovint idees tètriques.

Cinc alumnes que no es coneixien van ser testimonis de l'arribada del mag, i tots cinc van percebre algun detall de la seva persona que els va sobtar o els va cridar l'atenció.

Algun detall màgic.

L'Abel Llamas va ser el primer.

S'havia assegut en un graó de l'entrada de l'institut per prendre's el pols. Aquell matí li bategava d'una manera gairebé imperceptible.

«Si continua així se'm parará el cor en qualsevol moment», va pensar tot neguitós. «Em sembla que em queden pocs minuts de vida.»

Era el moment idoni perquè el cotxe d'aparença fúnebre s'aturés a l'aparcament i en baixés un home alt i prim vestit tot de negre.

A l'Abel se li va accelerar el cor i se li va acudir una altra idea tenebrosa: «Ara sí: ja em ve a buscar la Mort.»

Mentre el conductor en tancava la porta, el seu vestit negre es va confondre amb la carrosseria fosca i lluent, i va semblar ben bé que li desapareixia el cos.

«Acabo de veure un joc de màgia», va pensar, esbalaït, l'Abel.

Més endavant descobriria que la seva intuïció no anava gens errada.

La Rebeca Roma, de la finestra de la biblioteca estant, va observar que l'home alt i prim vestit tot de negre s'allunyava del cotxe. Quan anava a guardar-se les claus, el clauer va enganxar-se a la tela dels pantalons i li va caure de les mans.

Les claus, però, no van arribar a tocar a terra.

La Rebeca va veure (més aviat entreveure, de tan ràpid com va anar tot) que quedaven suspeses a un pam de les sabates negres i lluent del mag, el temps just (un batre d'ulls) perquè ell s'acotés i, en lloc de plegar-les, les cacés al vol.

Després, amb molta naturalitat, se les va guardar a la butxaca sense més incidents

Feia temps que no parlava sola, la Rebeca.

«Màgia», va murmurar tota esverada. «Acabo de veure un joc de màgia.»

S'acabava de fer ressò, sense saber-ho, del mateix pensament de l'Abel.

L'Òscar Serna, que lluia orgullós la seva darrera motxilla «tàctica», es va encreuar al passadís amb l'home alt i prim vestit de negre i va sentir que li deia «bon dia».

Ho va sentir ben clar, però li va fer l'efecte que l'home no havia mogut els llavis.

L'Òscar va tombar-se, però l'home va continuar caminant com si res.

«Ho he al·lucinat», va dir-se. «Com les vegades que sento que em criden i no hi ha ningú.»

De totes maneres, el calfred que va sentir era ben real.

En un altre passadís de l'institut, l'Hèctor Nebot, fidel al seu costum d'enamorat fidel, contemplava dissimuladament l'Alícia Tur, que llegia una revista de cinema.

Quan l'home vestit de negre va passar pel costat de tots dos, l'Hèctor va adonar-se que tenia una clapa blanca al cim del cap, al mig d'un tou de cabells negres i llunts.

De seguida se li va acudir una comparació oportuna:

«Sembla un llac gelat envoltat de bosc, a la nit, vist del cel estant.»

Era tan insòlita, aquella clapa, que va pensar que no podia ser natural, que havia de ser tenyida.

L'Alícia, inconscient de la passió que despertava a l'Hèctor des de feia mesos, va aixecar els ulls de la revista i va dirigir-los cap a l'home alt i prim vestit tot de negre amb una clapa blanca als cabells.

La seva cara li sonava.

«Em recorda algú», va dir-se, intrigada. «Un actor. Això mateix. No sé quin, en concret, però em recorda un actor.»

No va tenir temps d'observar-lo més detingudament, ja que l'home alt i prim del vestit negre, la clapa blanca i l'aparença d'actor va desaparèixer en un tombant del passadís.

L'Abel, la Rebeca, l'Òscar, l'Hèctor i l'Alícia havien observat el mag des d'angles diferents.

En una cosa, però, coincidien tots cinc.

Era un home atractiu.

Extremament atractiu.

Irresistible, de fet.

Fins i tot ho van haver d'admetre els nois, encara que no gosessin dir-ho en veu alta.

No eren pas els únics que ho pensaven.

Una estona més tard, l'Hèctor va veure que el mag parlava amb la cap d'estudis.

La dona, d'uns seixanta anys, era esquerpa i de poques paraules. Es deia Clara Migjorn, però el seu mal caràcter li havia valgut el sobrenom de Fosca Mitjanit.

Davant del mag, però, semblava un autòmat que movia el cap mecànicament i somreia sense parar. L'Hèctor es va espantar una mica i tot en veure el somriure mai vist, desmesurat, excessiu, gairebé extasiat, que esquerdava la màscara severa de la cara de la cap d'estudis.

El mag li clavava els ulls de color verd maragda i li parlava fluixet.

Ella anava afirmant amb el cap tota l'estona, com si donés el vistiplau a totes les propostes que sortissin dels seus llavis.

La Fosca Mitjanit, reprimida de mena, era incapaç de reprimir l'atracció que exercia sobre ella l'home dels ulls maragda i la clapa blanca.

«Qui deu ser, aquest paio tan estrany?», va pensar l'Hèctor.

Va girar en rodó i se'n va anar ràpidament.

No podia suportar el magnetisme de certes persones.

En realitat desitjava ser el mag.

L'Alícia Tur de ben segur que s'hauria fixat en ell.

L'ENDEMÀ al matí va aparèixer una nota al tauler d'anuncis. Era si fa no fa de la mida d'una targeta de visita i estava clavada amb quatre xinxetes daurades. Enmig de l'arxipèlag d'anuncis cridaners que saturava el tauler, aquell trosset de cartolina semblava un illot insignificant, gairebé invisible.

De tots cinc, l'Òscar va ser el primer a veure-la. La lletra amb què estava escrita era tan atractiva que, malgrat la petitesa del marc, atreia la mirada d'una manera irresistible:

*Vols descobrir la màgia?
El professor Niktó t'explicarà els seus secrets
Places limitades
No cal inscripció prèvia
Dijous a les 6, a la Sala Blava*

«Pot ser que sigui l'home d'ahir, aquest professor Niktó?», va pensar l'Òscar. «El que em va saludar sense obrir la boca?»

Al cap d'un moment, com aquell que triga a entendre un acudit, se li va escapar una rialleta.

«Encara resultarà que no vaig al·lucinar», va dir-se. «Si és mag, també podria ser que fos ventríloc.»

Va rellegir l'anunci, resseguint fascinat els traços perfectes de cada paraula.

«A més de ser atractiu, té una lletra atractiva. Suposant que sigui d'ell, és clar.»

Va palpar-se la seva darrera motxilla «tàctica». Hi duia tota mena d'objectes i eines. Li agradava estar preparat per a qualsevol situació crítica que es pogués presentar inesperadament: diluvis, revolucions, cracs borsaris, epidèmies, guerres.

«No estaria malament portar a sobre uns quants trucs de màgia. Seria una bona manera d'entretenir els supervivents de qualsevol catàstrofe, a la nit, davant d'un foc que hauria encès jo mateix amb les meves pedres fogueres tàctiques.»

Així doncs, empès per aquest afany tan noble, l'Òscar Serna va decidir que aquell dijous, a les sis de la tarda, es deixaria caure a la Sala Blava.

L'anunci va exercir el seu atractiu sobre quatre persones més.

Totes quatre, casualment, pensaven que aquell presumpte «taller de màgia» seria una bona excusa per fugir de la realitat.

Totes quatre necessitaven desesperadament algun passatemps per poder ajornar el moment de tornar cap a casa.

A l'Abel Llamas, per exemple, li agafava taquicàrdia només de pensar que l'esperava la seva mare disposada a «obrir-li el cor». Feia cinc mesos que els seus pares s'havien separat, i ella, per combatre la depressió, havia decidit d'adjudicar-li el paper de psicoanalista. De manera que s'estirava al sofà i l'hi explicava tot.

Absolutament tot. Inclosos els detalls més íntims i escabrosos. Com si no tingués quinze anys ni fos el seu fill. Sense que ell l'hi demanés. L'Abel no tenia altre remei que escoltar-la, però si mai intentava parar-li els peus o escapolar-se, ella l'amenaçava de caure en una depressió terrible, i li jurava i perjurava planyívolament que aquella «teràpia» que feien era l'únic consol que tenia, l'únic antídoto per a la seva profunda tristesa.

Així doncs, l'Abel escoltava dia rere dia les seves confidències i confessions, i ja no era capaç de mirar el seu pare amb els mateixos ulls.

Havia arribat el moment de fugir de la realitat a través de la màgia.

La Rebeca Roma tampoc no es moria per tornar cap a casa.

Ja feia sis mesos que el seu pare era a l'atur, després que tanqués la fàbrica on havia treballat durant vint anys. Durant vint anys no havia fet altra cosa que fabricar embalatges de cartró, i quan de sobte es va aturar la maquinària, s'havia començat a sentir tan buit com una de les seves capsos. I per omplir la buidor, ni tan sols bevia. No feia res. Només seia, com per compensar els anys que havia passat dret al davant d'una cinta transportadora. Amb prou feines els dirigia la paraula, a ella i la seva mare. La Rebeca estava convençuda que el seu pare desapareixia per moments, que s'estava transformant en un fantasma. De vegades s'imaginava que un dia el veurien travessar la paret i esfumar-se per sempre.

Havia arribat el moment de fugir de la realitat a través de la màgia.

DIJOUS, a tres quarts de sis de la tarda, l'Hèctor Nebot va arribar a l'institut amb la seva moto flamant. Ell també volia ser iniciat en els secrets de la màgia. En el fons, encara que no s'ho acabés de creure, sempre s'havia imaginat que existien certs jocs de màgia que no tenien truc, que alguns mags eren capaços de fer màgia de debò. Per això tenia la vaga esperança que el professor Niktó estigués disposat a ensenyar-li algun encanteri amb què conquistar l'Alícia Tur. Li constava que era una il·lusió, com ara la possibilitat que l'Alícia també hagués vist l'anunci minúscul i que es trobessin per art d'encantament a la Sala Blava.

A l'aparcament gairebé desert hi havia el cotxe del mag.

El sol hi tocava de ple i en feia resplendir la carrosseria lluent i els vidres fumats.

L'Hèctor va aparcar al costat, va lligar la moto i se'l va quedar mirant.

Aquells vidres eren misteriosos. Fulguraven com els miralls negres que feien servir els nigromants per vaticinar el futur o escrutar el passat.

«Per què els porta així?», va demanar-se mentalment. «Què deu voler amagar?»

S'hi va acostar per provar de veure l'interior del cot-

xe, però eren ben opacs. Llavors s'hi va veure reflectit, com una imatge invocada pels poders de les tenebres.

De sobte li va fer un salt el cor.

Acabava de tenir la sensació que el miraven de dins estant.

Que a l'altra banda del vidre hi havia algú.

O era simplement el seu reflex deformat, i l'havia confós amb la cara d'un altre?

Va apartar-se bruscament del vidre.

Fos el que fos, s'havia endut un bon ensurt.

Aleshores va percebre un moviment al vidre. Aquest cop no hi havia dubte. S'hi estava dibuixant una imatge. Una aparició. El cor li va passar de cent a cent vint.

Al vidre acabava d'aparèixer l'Alícia Tur.

Sí que era un mirall màgic.

Va sentir la seva veu:

—Hola.

Però venia del seu darrere, no pas del futur. El cor li va fer una altra accelerada. Va girar-se en sec.

L'Alícia Tur era present al present.

Abans era al seu darrere, i llavors al seu davant, i el mirava i li parlava per primera vegada a la vida. Els nervis li havien fet creure que veia visions, però aquell moment era ben real.

Un moment més màgic que no pas si hagués estat obra de la màgia.

L'Alícia l'observava amb un aire entre perplex i divertit. Devia costar-li d'interpretar el garbuix d'expressions contradictòries que se li reflectien a la cara.

—També has vingut a conèixer els secrets del professor Niktó?

Ell va afirmar amb el cap. Tenia la boca tan seca que no li sortien les paraules.

–Ja som dos –va dir ella.

L'Hèctor va esforçar-se per fer treballar les glàndules salivals.

–Espero que no siguem els únics –va afegir l'Alícia.

Ell va estar a punt de replicar: «Jo espero que sí.»

–A l'anunci deia que les places eren limitades –va continuar la noia–. No sé si voldrà molestar-se a ensenyar-nos cap secret, si només hi som tu i jo.

L'Hèctor maldava per parlar, però, com de costum, no podia fer altra cosa que contemplar-la.

Per acabar-ho d'arrodonir, portava posada la roba que li agradava més (a ell): la samarreta blanca sense mànigues (se li veien les tires blaves dels sostenidors) i les malles negres. Duia els cabells rossos tallats ben curts i pentinats perfectament cap al costat, cosa que realçava l'oval de les seves faccions: la cara rodona, els ulls grossos, els llavis fins i ben dibuixats.

Si no hagués sabut que era impossible, hauria pensat que s'havia vestit així per complaure'l.

«Em recorda una actriu. De les d'aquelles pel·lis en blanc i negre que fan a la tele. Donaria el que fos per recordar-me'n.»

–Em sembla que ens coneixem de vista.

Per fi li va sortir la veu, a l'Hèctor:

–Sí. T'he vist moltes vegades per l'institut.

Hauria estat més sincer si hagués dit «t'he mirat».

–Hèctor.

–Alícia.

–Hola.

–Com va?

Ell va armar-se de valor per mirar-la als ulls. Els tenia d'un verd més clar que els del mag. Ella va desviar la mirada.

–Quin cotxe més guapo –va dir–. En fi, potser guapo no seria la paraula adequada. Tenebrosament guapo, més aviat. –Va tornar a girar-se cap a l’Hèctor i li va somriure:– Com el seu amo, de fet. Ell també és un *beau ténébreux*.

–Què?

–Un home guapo però misteriós. En francès.

L’Hèctor va notar una fiblada de gelosia. Ni tan sols es coneixien i ja estava gelós.

Va fer un somriure forçat.

–O sigui, que has vingut per ell, no per la màgia –va dir amb falsa naturalitat.

L’Àlícia es va posar seriosa de cop.

L’Hèctor va penedir-se del seu comentari, convençut que l’havia ofesa. Però de seguida va entendre que el seu canvi d’humor obeïa a una altra raó.

–Necessitava urgentment una activitat extraescolar –va dir ella–. Vull ser fora de casa com més temps millor.

A l’Hèctor li va sortir de molt endins:

–Ja som dos.

L’Àlícia el va mirar encuriosida.

–Què et passa, a tu?

–La meua àvia. Fa tres mesos va tenir un vessament cerebral. No s’ha recuperat gens. Ja és a casa, però com si no hi fos. Ja no hi és tota. No sé si m’explico. Ja no ens coneix. Crida. Gemega. Gairebé no dorm. Delira. Desvarieja. Al·lucina. S’ha transformat en una altra persona.

L’Àlícia va sospirar i va abaixar els ulls.

–No sé què dir. Ja entenc que no vulguis tornar a casa.

L’Hèctor li va dirigir una mirada tan tendra, que si

hagués tingut els ulls aixecats hauria entès a l'acte els seus sentiments.

–I a tu? Què et passa?

L'Alícia el va mirar de dret i va fer un altre sospir.

–Que he de suportar les bessones Fu Manxú.

–A qui?

–Els meus pares van adoptar una parella de bessones xineses. Ara tenen deu anys. Són insuportables. Avicia-des. Els ho permeten tot. A més de ser dues, tenen dues personalitats. Amb els adults es comporten com princesetes. A mi no paren de torturar-me psicològicament. Em sembla que volen que marxi de casa per poder establir-hi una tirania sense cap mena d'oposició. M'ho regiren tot. M'ho capgiren tot. Em canvien de lloc les pel·lícules. A l'estoig de *Les diabòliques*, per exemple, hi vaig trobar un tall de bacó putrefacte.

L'Hèctor no havia vist *Les diabòliques*, però va pensar que les bessones Fu Manxú havien de ser veritablement diabòliques per fer una jugada semblant a aquella preciositat de noia.

–No sé què dir. Et planyo. Entenc que no vulguis tornar a casa.

–Això de la teva àvia és molt pitjor.

L'Hèctor va decidir canviar de tema.

–I la meva moto? –va dir–. També t'agrada?

Ella va mirar-la de dalt a baix.

–És molt guapa.

–Tenebrosament, també?

–No, guapa i prou.

–Gràcies.

En aquell moment, l'Hèctor va fer memòria. Va recordar aquelles pel·lícules en blanc i negre que feien de tant en tant a la tele. Va recordar l'actriu en qüestió.

La va veure clara i nítida a la pantalla de cinema de la seva ment.

–T’assembles a la Jean Seberg –va dir.

–Ja ho sé –va fer ella–. Però ets el primer que m’ho diu. Has vist *Al final de l’escapada*?

–És possible.

–T’agrada el cinema francès?

L’Hèctor va arronsar les espatlles.

–No ho sé.

–T’agrada, la Jean Seberg?

–Sí, moltíssim.

Ella va fer un somriure misteriós.

–Tens bon gust.

Va donar un cop d’ull al rellotge.

–Falten dos minuts per a les sis. Anem passant?

–Anem a veure el... com ho has dit?

–*Le beau ténébreux*.

–Anem a veure el professor Niktó.

ELS PASSADISSOS de l'institut estaven deserts. «No més quedem l'Alícia i jo, al món», va pensar l'Hèctor tot eufòric. «El mag ha fet desaparèixer tothom.» Mai no s'havia sentit més feliç. L'Alícia caminava silenciosa com un gat gràcies a les seves sabatilles de color fúcsia que semblaven de ballet. Les botes de l'Hèctor, en canvi, feien grinyolar el terra acabat de fregar. Cada pas estrident li recalava que la situació era ben real, encara que semblés un somni. Ell i l'Alícia s'acabaven de conèixer i, mai més ben dit, havien començat amb molt bon peu. Què més podia desitjar?

Al passadís següent van trobar el conserge. L'anomenaven fra Baieta perquè era bondadós com un sant. No protestava mai, per més que li trepitgessin el terra acabat de fregar. Al contrari: sempre et dedicava un somriure i alguna paraula amable. De fet, no perdia mai el somriure.

–Em sembla que hauràs de tornar a fregar –va dir l'Hèctor en un to compungit.

Ell i l'Alícia van aturar-se a la vora del tros de passadís moll, com si fos un llac que havien de travessar.

–Abans he vist una cosa molt curiosa –va dir fra Baieta amb els ulls clavats sobre el terra–. Més ben dit: no l'he vista. Sabeu, el professor Niktó?

–Justament anem al seu taller –va dir l’Àlícia.

–Ja m’ho pensava. –Fra Baieta encara contemplava embadalit el terra.– Resulta que abans ha passat per aquí i, sabeu què? Que no ha deixat cap petjada! –Va assenyalar les rajoles lluent.– Cap ni una!

–Vols dir? –va fer l’Àlícia.

–T’ho juro.

Tota l’estona somreia, com si parlés mig de broma.

–Doncs deu ser un mag de primera! –va dir l’Hèctor.

–A veure si us ensenya a caminar sense embrutar-me el terra! –va afegir fra Baieta alegrement. El seu aire de frare es veia accentuat per aquell somriure entre irònic i benigne, la cara xuclada, el cos esprimatxat i, sobretot, per la calba rodona que tenia a la coroneta del cap.

L’Àlícia i l’Hèctor van posar-se de puntetes i van començar a recórrer les rajoles humides.

–Sembleu dos ballarins –va dir fra Baieta–. Us falta una mica de pràctica, però crec que a la llarga faríeu bona parella.

L’Hèctor va notar que el cor se li escalfava i li creixia com un pastís posat al forn.

A la Sala Blava ja hi havia tres persones: una noia i dos nois. L’Hèctor les coneixia de vista. Seien en cadires col·locades en cercle. Dues eren buides, com si fos evident que serien cinc.

No se’n va sorprendre gens. Tot li semblava possible, aquella tarda.

El sol s’escolava pels vitralls que donaven nom a la sala i ho banyava tot amb una claror blavenca: el piano avorrit a dalt d’una tarima; l’escenari buit amb un fa-

ristol i un micròfon en primer terme; un teló de fons que representava un canal de Venècia; la filera de cadires arrambades a la paret. Aquella capa de color dotava cada objecte de més personalitat, com si formessin part d'un quadre de l'època blava de Picasso.

El professor Niktó estava dret al centre del cercle de cadires, vestit tot de negre.

Gràcies a la llum blava, la clapa blanca s'havia desglaçat i semblava un llac al bell mig de l'estiu.

–Ja hi som tots –va dir amb un somriure esplèndid–. Seieu, seieu.

L'Hèctor va notar que parlava amb un lleu accent. Allò de *Niktó* semblava rus. També era possible que fes comèdia, és clar, com aquells mags que es feien passar per xinesos i deien «ablacadabla».

(N'hi havia un d'antic que responia al nom de Fu Manxú? O s'ho havia imaginat per culpa de les bessones que turmentaven l'Alícia?)

Van seure a les cadires «reservades». L'Hèctor no es va poder reprimir i va preguntar en un to perplex:

–Com ho sabia, que seríem cinc?

–Experiència i probabilitat –va respondre el mag–. El meu anunci no el solen veure més de cinc persones. Rectifico: no el solen llegir més de cinc persones. Avui dia, poca gent llegeix textos escrits a mà, i encara menys tan esquistats com el meu. Als que ho fan els anomeno «els escollits». Són persones observadores, intuïtives, especials. Ho tinc comprovat. Si hagués penjat un anunci llampant i espectacular, en aquesta sala segurament no hi cabríem. I no vull explicar els meus secrets a una multitud de persones probablement desinteressades. Els meus alumnes, si em permeteu que us anomeni així, han de ser una minoria selecta.

Va eixamplar el somriure i va picar l'ullet a l'Alícia i l'altra noia.

Totes dues van fer una rialleta.

L'Hèctor va sentir una fiblada de gelosia.

–Som-hi, doncs –va continuar el mag–. Crec que estaria bé que us presentéssiu, abans de començar. A propòsit, us coneixeu?

Els cinc presents es van mirar entre ells.

–Només de vista –va dir l'Alícia.

–Anem a classes diferents –va afegir un dels nois.

–D'acord. –A la mà del mag va aparèixer una vareta, amb la qual va assenyalar l'Hèctor.

Ell es va quedar mirant-la amb cara de sorpresa, i després va girar-se cap a l'Alícia.

–Les noies primer –va dir tot galant.

Ella va aixecar-se cerimoniosament. La llum li va tenyir els ulls de color blau turquí.

–Em dic Alícia Tur.

El mag va anar girant la vareta com la busca d'un rellotge.

–Hèctor Nebot.

–Rebeca Roma.

–Òscar Serna.

El darrer va esternudar, va mocar-se i va dir:

–Abel Llamas.

La vareta va desaparèixer.

Va haver-hi un silenci expectant, com si tots esperessin un altre efecte.

–S'han acabat els jocs –va dir el mag–. El que us ensenyaré no té res a veure amb l'il·lusionisme clàssic. –Va fer una pausa, arrufant el front.– O potser sí, en certa manera. –Va mirar-los amb un somriure enigmàtic. Cada un dels seus somriures realçava d'una

manera diferent l'atractiu de les seves faccions anguloses. L'Hèctor va entendre perfectament que la Fosca Mitjanit hagués sucumbit al magnetisme d'aquella combinació calculadíssima de gestos, somriures i mirades.

–Perdoni... –L'Òscar va aixecar la mà com si estiguessin en una classe «normal».– Això vol dir que no ens ensenyarà trucs de màgia?

–Exacte.

–Però vostè és mag, oi? –va insistir–. Això de la vareta era un truc. En sap fer més, suposo? O no?

–Vaig començar fent d'il·lusionista i prestidigitador, si és això a què et refereixes. A Sant Petersburg, en concret. La meua ciutat natal. Pels carrers. Però després van canviar les coses. De cop i volta. Fins i tot em vaig canviar el nom. Ara sóc el professor Niktó.

–Perdoni que insisteixi –va afegir l'Òscar–, però m'agradaria que ens fes una demostració.

–Que potser dubtes de mi? Et penses que menteixo? –Parlava sense perdre el somriure.– Et penses que no sóc capaç d'enraonar amb la boca tancada, per exemple, o de caminar sobre mullat sense deixar petjades, o de frenar la caiguda d'unes claus amb el poder, ehem, de la ment, o de convèncer la senyoreta Migjorn perquè em deixi fer un, ehem, taller de màgia al seu institut?

L'Òscar, l'Abel i la Rebeca van sentir diferents tipus de calfreds en reconèixer els tocs màgics que havien acompanyat l'arribada del professor Niktó.

–Et penses que no sóc capaç de fer navegar un *vaporetto* per aquest canal de Venècia?

Va girar-se lentament cap al decorat que ocupava el fons de l'escenari.

Va abaixar la veu.

–Ja s'acosta –va murmurar–. A poc a poc. Escolteu. Amb atenció. Ja arriba. Ja és aquí. No el sentiu?

Totes les mirades van volar cap al teló pintat i van quedar-hi atrapades com si les paraules del mag fossin una teranyina invisible que el cobria sencer.

Se sentia alguna cosa. Un sorollet. Aspre i continu. Molt fluix, però era audible. Al fons de l'escenari. Venia d'allà. O ho semblava, si més no.

Com del motor d'un vaixell llunyà.

Cada cop se sentia més fort. S'acostava. Anava prenent força, esdevenia més i més nítid, estava a punt de prendre cos.

Un *vaporetto* es disposava a entrar pel cantó esquerre i creuar de banda a banda aquell paisatge pintat, fins a perdre's de vista per l'extrem contrari.

Un *vaporetto* carregat de turistes.

N'estaven convençuts. Ja el podien veure, pràcticament.

El soroll va arribar al límit, va fer ressonar la sala, va passar pel damunt del canal pintat, el va recórrer lentament, es va anar desplaçant fins a l'altra banda, es va anar allunyant i esmorteint de mica en mica, va abandonar l'escena i per fi va deixar de sentir-se.

Un *vaporetto* invisible acabava de creuar un decorat de Venècia.

El silenci del motor havia deixat un silenci glacial, com la llum que il·luminava la sala.

Tots estaven bocabadats.

El professor Niktó va tornar a girar-se cap al seu auditori. El ulls verd maragda li brillaven amb un aire espectral.

–*Fine* –va dir.

–Com ho ha fet? –va preguntar l'Òscar amb una veueta escanyada.

Una altra veueta sorda va sortir de les profunditats de la seva motxilla «tàctica»:

–*Ventrilòquia?*

L'Òscar va aixecar-se d'una revolada i es va apartar de la motxilla, com si tingués por que el mossegués.

El professor Niktó va fer una rialleta.

Els altres, en canvi, no.

–Calma, home, calma. Seu. Tranquil.

L'Òscar va obeir-lo a contracor i va posar les mans sobre la bossa, d'una manera que semblava que volgués tapar-li la boca.

Va haver-hi un altre silenci respectuós. L'Abel va estossegar. L'Hèctor va escurar-se el coll. La Rebeca va ensumar. L'Òscar va gratar-se el cap. L'Alícia va fregar-se les mans.

S'havien quedat tots muts.

El mag va trencar el silenci.

–Com deia –va prosseguir amb naturalitat–, el que us vull ensenyar no són trucs de prestidigitació, ni jocs de màgia, ni efectes d'il·lusionisme. Tampoc no espereu que us expliqui tècniques per volar a dalt d'escombres, com el nano aquell milionari de les ulleres rodones i la vareta màgica. Els secrets que us vull comunicar els haureu de descobrir vosaltres mateixos. Els haureu de fer aparèixer, per dir-ho així. En el fons del fons, la màgia no consisteix sinó a fer aparèixer i desaparèixer coses. O persones.

Va fer una pausa. El somriure li havia desaparegut de la cara.

Va treure's un feix de sobres de la butxaca de l'americana negra.

–Haureu de començar llegint el que hi ha en aquests sobres. Són instruccions. Coses que us tocarà fer per descobrir els meus secrets. Ara bé...

Va fer una pausa dramàtica.

–... no us els regalaré pas, els meus secrets. Vosaltres m'haureu de donar alguna cosa a canvi. Una mena de pagament.

L'Oscar va fer una ganyota.

–Em pensava que eren gratuïts, aquests tallers. També va convèncer la senyoreta Mitjanit per fer-nos pagar?

Encara estava empiapat pel truc de la motxilla.

–La senyoreta «Mitjanit»... –va dir el mag tot movent el cap–. Que ben trobat. No, Òscar, no. Deixa'm acabar. No us demanaré pas diners, a canvi dels meus secrets. Us demanaré els vostres secrets. Crec que és just. Abans de donar-vos les «instruccions», vull que escriviu en un paper algun secret del qual us avergonyiu, algun acte del qual us heu penedit sempre. No cal que les signeu, aquestes «confessions». Seran anònimes. Les llegiré, però no en sabré l'autor. D'acord?

Va haver-hi un altre silenci, aquesta vegada incòmode. L'Abel va estossegar. L'Hèctor va escurar-se el coll. La Rebeca va ensumar. L'Òscar va gratar-se el cap. L'Alícia va fregar-se les mans.

L'Oscar va parlar amb suspicàcia:

–I què en farà, de les nostres confessions?

–Ja t'ho he dit: llegir-les.

–Per què?

–Us vull conèixer a fons.

–Per què?

–Perquè el que us vull ensenyar ho requereix.

–Em sembla que no m'interessa. Em sembla que plego.

L'Òscar va fer el gest d'anar a agafar la motxilla, però va enretirar la mà bruscament en sentir un altre cop aquella veueta que venia de dins:

–Tan inconfessables són, els teus secrets?

Va quedar-se garratibat, clavat a terra, sense saber què fer

–És possible –va dir amb el cap baix.

El mag va recuperar el somriure.

–No crec que ho siguin tant com els meus.

L'Òscar va llepar-se els llavis i es va regirar tot neguitós.

–D'acord –va dir–. Però no em torni a fer la brometa aquesta de la ventrilòquia.

–T'ho prometo.

D'una altra butxaca, el mag es va treure un plec de fulls i va començar a repartir-los.

–Disposeu de mitja hora –va dir com si anessin a fer un examen–. Escruteu a fons la vostra consciència. Desenterreu els vostres pecats més íntims. Sigueu sincers. Obriu el cor. Confesseu-vos.

Es van encendre els llums. La claror elèctrica va fer esvanir la textura de quadre de Picasso i va posar al descobert cinc persones que parpellejaven enlluernades amb les celles arrufades i cara de circumstàncies.

Durant mitja hora, no es va sentir altra cosa que el frec vacil·lant dels bolígrafs. Els uns espiaven els altres, tapaven els fulls, es mossegaven les ungles, es tocaven el front, feien rialletes nervioses.

Es notava que no estaven acostumats a confessar-se.

En un moment determinat es va obrir la porta de la sala i la senyoreta Migjorn va treure el cap. La seva mirada va sobrevolar els cinc alumnes que escrivièn laboriosament asseguts en cercle i va parar-se com un

ocell ensinistrat sobre la cara del professor Niktó. A partir d'aleshores ja no li va treure els ulls del damunt.

–Quina pau –va dir fluixet, amb un somriure i un to melós–. Això sí que és màgia, veure'ls tan tranquils i calladets. Què els ha fet fer?

–Tracti'm de tu, Fosca, vull dir Clara. De tu, sisplau.

Ella es va enrojolar, però va fer cara de prendre's aquell lapsus com un compliment.

–El mateix et dic, professor Niktó. I no em fa res que em diguis Fosca. La veritat és que de nit sóc molt diferent que de dia.

–Qui sap si algun dia ens veurem de nit –va insinuar el mag–. I llavors ja ho veurem...

La Fosca es va tornar encara més vermella.

–Que què els he fet fer? –va dir el mag–. No res. Els he demanat que escriguin quatre ratlles sobre la seva vida. Per coneixe'ls una mica més bé.

–Ja! –La senyoreta Migjorn va afirmar amb el cap ràpidament, com si hagués copsat a l'acte el sentit d'aquell exercici.– La tècnica clàssica per poder endevinar, entre cometes, els seus pensaments. M'equivoco?

–Aaaah –va replicar el mag tot misteriós–. Vés a saber...

–En fi, no us molesto més. Que vagi bé. Adéu-siau.

–Bona nit –va dir el mag picant-li l'ullet.

Després de tancar-se la porta van sentir una corre-dissa, com si un cop desfet l'encanteri, la senyoreta Migjorn s'afanyés a fugir de la segona personalitat que la dominava en presència d'aquell home atractiu i carismàtic.

–S'ha acabat el temps –va dir el mag–. Ja em podeu donar els vostres exàmens... de consciència. Plegueu-los bé.

A la mà li va aparèixer un barret de copa. El va anar passant perquè hi dipositessin els papers.

En acabat va ficar-hi la mà, va remenar-los ben remenats i va deixar el barret sobre la taula.

De la butxaca es va treure un feix de sobres segellats amb lacre vermell.

–Una advertència: si obriu els sobres abans d'hora, hi trobareu papers en blanc. Haureu de tenir paciència i esperar una setmana, fins que faci lluna plena. Llavors haureu d'exposar-los a la claror de la deessa blanca, i el que hi ha escrit es farà visible. Us prego que en guardeu el secret. Cada instrucció és personal. No la deixeu llegir als vostres companys. Quan ens retrobem, dijous que ve, a la Sala Vermella, a la mateixa hora, hauríeu d'haver descobert el mateix secret i coincidir tots en un cert punt. Si seguïu com cal les instruccions, hi haurà unanimitat. Si no, no. Repeteixo: no reveleu el que hi ha al sobre als vostres companys. Podria ser perillós...

–Perillós? –va dir l'Òscar–. En quin sentit?

–En tots –va respondre el mag, enigmàtic com sempre–. En tots els sentits.

–Tinta invisible lunar –va dir l'Alícia–. Que maco. Em recorda una pel·li de fantasmes japonesa: *Contes de la lluna pàl·lida*.

–Fantasmes –va murmurar la Rebeca tot pensant en el seu pare–. Aviat en trobaré un, a casa.

Havia arribat el moment de tornar a la realitat.

SI T'HA AGRADAT AQUESTA NOVEL·LA D'INTRIGA,
POTS LLEGIR D'AQUESTA MATEIXA COL·LECCIÓ...

1 *Els escarabats volen al capvespre*

Maria Gripe

Annika, Jonas i David troben unes cartes que parlen de la maledicció d'una estàtua funerària portada d'Egipte. Tots tres inicien una recerca durant la qual es veuen embolicats en aventures insòlites.

95 *El Quart Vent*

Josep Frederic Pérez

Un estrany i poderós vent fa viure moments angoixants a la Berta, l'Ernest i en Roc, que ells relacionen amb uns fets passats que han sentit explicar als habitants del poble, quan el Vent va tenyir-ho tot de terror i de llàgrimes. Ara que els anys començaven a tancar les ferides més doloroses, aquells fenòmens misteriosos tornen a repetir-se.

119 *Amics de mort*

Emili Teixidor

Dos amics comparteixen un secret que pot tenir conseqüències mortals. El segrest d'en Dani posa en guàrdia en Max, que es llança a resoldre un cas que posarà de manifest què pot portar la cultura de l'especulació sense escrúpols, l'adoració del diner fàcil, l'èxit ràpid...

124 *Un haiku per a l'Alícia*

Francesc Miralles

La vida del Genís Gràcia és un fracàs: els pares se separen, no se'n surt amb els estudis... Però llavors coneix l'Alícia, que ha fundat una societat secreta on es discuteix sobre el sentit de la vida. La fascinació per la misteriosa Alícia coincideix amb la feina que acaba de trobar en una editorial: retornar als autors els originals que no es publicaran.

I TAMBÉ...

133 *Doble joc*

Antoni Dalmases

L'Albert troba, en un moble que ha comprat en un antiquari, unes cintes en què un home ha enregistrat una història estranya. Quan l'escolta, l'Albert s'hi obsessiona, i això el porta a començar una recerca sorprenent, durant la qual descobreix els episodis més foscos del seu passat.

167 *La gran O*

Santi Baró

Després d'haver fet una xerrada en una escola, l'escriptora Laura Bac rep un e-mail d'una de les alumnes, que es declara una gran admiradora seva. La Laura intenta ajudar-la, ja que la noia diu que se sent rebutjada per tothom, i així comença una relació entre totes dues a través del correu electrònic que tindrà un final sorprenent.

172 *La balada del funicular miner*

Pau Joan Hernández

L'Alda arriba com a professora de matemàtiques a Tamasca, un poble d'alta muntanya. Arrossega un passat enigmàtic que li ha deixat com a seqüela una greu coixesa. Allà, a l'ombra del vell funicular que domina la vall, vol iniciar una nova vida. És casualitat que just ara es comenci a parlar d'una misteriosa bèstia sanguinària que ronda a les nits?

173 *La doble vida de Cassiel Roadnight*

Jenny Valentine

A un noi fugitiu que viu al carrer se li presenta una oportunitat que no pot deixar escapar: canviar d'identitat. Però tothom té secrets, no només ell, i el que d'entrada semblava una solució per començar una nova vida es converteix en un malson.

Què passaria si un mag misteriós t'enredés en una trama diabòlica ordida per una certa Muriel? I si aquesta Muriel t'observés des que has dit el seu nom, disposada a fer-te regals que no has demanat, regals que podrien capgirar la teva vida? Només cal que recordis una cosa: per més que tanquis la porta, la Muriel té totes les claus. Totes.

SIS CORS A L'ALTRA BANDA DEL MIRALL és una novel·la d'intriga que fa entrar en un món misteriós del qual és molt difícil escapar-se.

JOSEP SAMPERE (Igualada, 1963) és escriptor i traductor. Ha traduït més de dos-cents llibres de l'anglès i el francès, inclosos els èxits editorials de les sèries *Molly Moon* i *El Capità Calçotets*. Va quedar finalista del premi Gran Angular 2007 amb la novel·la *El dimoni de la tarda*, i va guanyar El Vaixell de Vapor 2004 amb *El mar de la Tranquil·litat*.

ISBN 978-84-661-3768-3

9 788466 137683

156836

cruïlla